

LA SAGRADA FAMÍLIA

En l'ambient propi de les festes del Nadal, l'Església ens convida este diumenge a contemplar la Sagrada Família de Natzaret, en la que el Senyor va nàixer i va créixer. Eixa família és el signe de què Ell es va fer realment home i és també el model de tota família cristiana.

La paraula de Déu que la litúrgia ens ofereix enguany ens presenta dos famílies: una de l'Antic Testament, formada per Abraham i Sara; i l'altra del Nou Testament, formada per Maria, Josep i el mateix Jesús. Si ens fixem, veurem que l'element més fort d'unió entre els membres d'eixes famílies és la fe. Tant Abraham i Sara com Maria i Josep són creients oberts a Déu, i així ho viuen en els seus projectes de vida familiar. Abraham creu en la promesa de Déu i eixa fe va ser font de fecunditat, va fer possible que tinguera el fill que tant desitjava i que assegurava la seua descendència. També la vida que comparteixen Maria i Josep es fonamenta en un acte de fe: Maria va creure la paraula de l'àngel que li anunciava que seria la mare del Messies. Josep va creure a l'àngel que li va anunciar que el fill que portava Maria era obra de l'Esperit Sant, i va prestar l'obediència de la fe. La fe va ser font de fecunditat per a ells i va possibilitar que es compliren les promeses de Déu, que són sempre promeses de salvació.

Això ens porta a una primera reflexió. Hui veiem moltes famílies que no viuen eixa apertura de la fe i estan tancades a Déu. Però ¿eixes famílies que viuen així són per això més alegres? ¿es viu més en elles la vertadera felicitat?, ¿hi ha més amor entre els seus membres?, ¿se senten contents de la seua vocació i de l'amor d'els uns pels altres?, ¿estan més units? La fe no lleva res, ans al contrari, dóna els béns de la gràcia de Déu. Una família que viu oberta a Déu no és menys feliç que la que viu tancada en ella mateixa. Al contrari, la fe enforteix tot allò que és autènticament humà i, per això, és font de goig i d'alegria, perquè quan es viu en l'apertura a Déu es va descobrint que les seues promeses, que són sempre de gràcia, van complint-se al llarg del temps.

Estes dos famílies són també model per a les famílies cristianes perquè acullen el fill com a do de Déu. Abraham el desitjava, i quan Déu li'l dona sap que no li pertany com si fora una propietat exclusivament seua. També Maria i Josep saben que Jesús és un regal que Déu els ha fet a ells, però no per a ells sinó per a tota la humanitat. I per això, van al temple per presentar-lo a Déu. Al fer-ho, estan oferint-lo al Pare. Els fills són un regal de Déu, no un obstacle que impedeix als pares realitzar els seus objectius o projectes. Són el camí per a la vivència plena del matrimoni com una vocació. Però com que són un regal de Déu, no pertanyen als pares d'una manera absoluta: són també propietat de Déu. La missió dels pares consisteix a ajudar-los a descobrir la voluntat de Déu en la seua vida. Eixe és el camí perquè ells siguen feliços: ajudar-los i animar-los a què coneguen què és el que Déu vol per a ells. ¿Què és el que volen uns pares per als seus fills? Que siguen feliços! I ¿quin és el camí perquè siguen feliços? Ajudar-los a descobrir la seua vocació en la perspectiva de la fe i animar-los a fer-la vida. Això és el que Maria i Josep van fer amb Jesús i el que ens ensenyen a nosaltres.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***